

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 5. ledna 2017 v trestní věci obžalovaného J. W., nar. , trvale bytem ,
t a k t o :

K odvolání obžalovaného J. W. se podle § 257 odst. 1 písm. d) trestního řádu **ruší** rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 3. srpna 2016 č. j. 2 T 55/2016-137 v celém rozsahu a podle § 307 odst. 1 trestního řádu se trestní stíhání obžalovaného pro skutek, jehož se měl dopustit tím, že dne 25.1.2016 na přesně nezjištěném místě v České republice, využil toho, že fakticky mohl nakládat s peněžními prostředky na bankovním účtu č. vedeného u České spořitelny a.s. a z tohoto bez vědomí a souhlasu jeho majitelky V. W., nar. , trvale bytem , převedl ve prospěch svého bankovního účtu č. částku v celkové výši 340.600,71 Kč, z níž dne 3.2.2016 zpět na účet poškozené vrátil částku 200.000,-Kč, a takto učinil přesto, že na základě dohody o vypořádání společného jmění manželů uzavřené mezi obviněným a poškozenou dne 16.7.2015, s účinností téhož dne byl bankovní účet č. převeden do výlučného vlastnictví poškozené V. W. a veškeré majetkové vztahy byly uvedenou dohodou prohlášeny za vypořádané, tudíž veškeré finanční prostředky na účtu se nacházející v době shora uvedeného převodu byly ve vlastnictví poškozené, čímž poškozené způsobil škodu v celkové výši 140.600,71 Kč, kterou po zahájení trestního stíhání dne 24.3.2016 uhradil, **čímž měl spáchat** přečin krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, **podmíněně zastavuje.**

Podle § 307 odst. 3 trestního řádu se stanoví zkušební doba v trvání jednoho (1) roku.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město byl obžalovaný uznán vinným, že dne 25.1.2016 v Plzni, Gerská 11, na pobočce České spořitelny, využil toho, že fakticky mohl nakládat s peněžními prostředky na bankovním účtu č. vedeného u České spořitelny, a. s., a z tohoto bez vědomí a souhlasu jeho majitelky V. W., nar. , trvale bytem , převedl ve prospěch svého bankovního účtu č. částku v celkové výši 340.600,71 Kč, a takto učinil přesto, že na základě dohody o vypořádání společného jmění manželů uzavřené mezi obžalovaným a poškozenou dne 16.7.2015, s účinností téhož dne, byl bankovní účet č. převeden do výlučného vlastnictví poškozené V. W. a veškeré majetkové vztahy byly uvedenou dohodou prohlášeny za vypořádané, tudíž veškeré finanční prostředky na účtu se nacházející v době shora uvedeného převodu byly ve vlastnictví poškozené, čímž poškozené způsobil škodu v celkové výši 340.600,71,- Kč, přičemž dne 3.2.2016 zpět na účet poškozené vrátil částku 200.000,- Kč, a dne 24.3.2016 částku ve výši 140.600,71 Kč. Jeho jednání bylo posouzeno jako přečin krádeže dle § 205 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku a byl za ně odsouzen podle § 205 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 20 měsíců.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které zaměřil do výroku o vině a trestu a písemně zdůvodnil prostřednictvím zvolené obhájky. Poukazuje na to, že k jednání kladenému mu za vinu se opakovaně doznal, a uváděl k tomu, že i když věděl, že uvedený účet patří výhradně poškozené, využil přístupu k účtu a odčerpal peníze, o kterých si myslel, že jsou jeho. Když zjistil, že náleží poškozené, 3.2.2016 vrátil částku 200.000,-Kč a 24.3.2016 140.600,71 Kč. Při hlavním líčení obžalovaný uvedl, že k jeho jednání došlo tak, jak je popsáno v obžalobě a uvedl, že ho vše mrzí. Toto vyjádření obžalovaného je nutno hodnotit jako doznání, dále poukazuje na to, že svého jednání litoval, před skončením trestního řízení nahradil v plné výši škodu, kterou činem způsobil. Rovněž je třeba přihlédnout k okolnostem spáchání předmětného jednání, kterému předcházelo poměrně vyhrčené jednání účastníků o majetkovém vypořádání po rozvodu manželství. Obžalovaný nebyl v minulosti soudně trestán, ani řešen pro přestupek a s postupem podle § 307 odst. 1 trestního řádu dal souhlas. Má za to, že jsou splněny veškeré zákonné podmínky pro to, aby soud využil možnosti a trestní stíhání obžalovaného podmíněně zastavil. Navrhl proto, aby napadený rozsudek byl zrušen v celém rozsahu a odvolací soud rozhodl v intencích jeho odvolání, tzn. trestní stíhání obžalovaného podmíněně zastavil.

Krajský soud v Plzni z podnětu odvolání obžalovaného přezkoumal postupem podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, napadených odvoláním, i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

V řízení předcházejícím vydání napadeného rozsudku postupoval okresní soud v souladu se zákonem, když procesně správným způsobem provedl všechny potřebné a dostupné důkazy, a rovněž hodnocení důkazů okresním soudem odpovídá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Skutková zjištění okresního soudu jsou správná a úplná a těm odpovídá i použitá právní kvalifikace. Krajský soud se však neztotožnil s názorem okresního soudu, že v daném případě nepřichází v úvahu podmíněné zastavení trestního stíhání obžalovaného, když jeho vyjádření, která učinil, nelze hodnotit jako úplné doznání. Krajský soud má za to, že vyjádření obžalovaného v tom smyslu, že k jeho jednání došlo tak, jak je popsáno v obžalobě, nelze posoudit jinak, než úplné doznání, zahrnující všechny znaky žalovaného přechinu, a to jak po objektivní, tak po subjektivní stránce.

Krajský soud má za to, že vzhledem k tomu, že byly splněny i další podmínky § 307 odst. 1 trestního řádu, neboť obžalovaný vyslovil s tímto postupem souhlas, škodu, která byla jeho činem způsobena, ještě před vyhlášením rozsudku zcela nahradil a jde o osobu dosud soudně netrestanou a tedy bezúhonnou, není důvod, proč návrhu obžalovaného nevyhovět a jeho trestní stíhání proto krajský soud v souladu s ustanovením § 307 odst. 1 trestního řádu podmíněně zastavil. Vzal v úvahu i okolnosti případu, neboť obžalovaný se jednání dopustil v souvislosti s rozvodem a vypořádáním majetku po rozvodu. Ve smyslu § 307 odst. 3 trestního řádu byla stanovena zkušební doba v trvání jednoho roku, kterou považuje krajský soud za dostačující vzhledem k osobě obžalovaného.

Z výše uvedeného je zřejmé, že odvolání obžalovaného bylo shledáno důvodné a v jeho intencích bylo rozhodnuto.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni dne 5. 1. 2017

JUDr. Alice Bártová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Grabmüllerová